
MAARTEN VANDEN EYNDE*The Earth seen from the Moon*

In de wonderkamer toont Maarten **VANDEN EYNDE** (°1977) *The Earth seen from the Moon* (2005) dat twee heel verschillende elementen samenbrengt: een militaire helm en een telescoop. Op de blauwe helm van een UNO-soldaat bracht Vanden Eynde met onuitwisbare stift de op de maanoppervlakte zichtbare namen van zeeën en kraters aan. Met dit werk opent de kunstenaar verschillende denkpijlers, zowel op wetenschappelijk, politiek, historisch als ecologisch vlak. De meest gangbare theorie met betrekking tot het ontstaan van de Maan is dat ze is ontstaan uit een planetaire impact. De Aarde werd, meer dan vier miljard jaar geleden, door een asteroïde ter grootte van de planeet Mars, tangentieel gepercuteerd, en strooide zo asteroïde- en Aardfragmenten de ruimte in. De Maan werd vervolgens gevormd door het samenklonteren van een deel van de brokstukken, wat maakt dat de geschiedenis van de Maan intiem aan onze planeet gekoppeld is. De op de maan zichtbare kraters worden «Maanzeeën» genoemd en werden bedacht met Latijnse verwijzend naar symboliek of belangrijke filosofen en wetenschappers, maar ook naar astronauten. Zo hebben de drie Amerikanen die met de Apollo II meereisden bijvoorbeeld elk «hun» krater. De formele analogie tussen de helm en de planeet is voldoende duidelijk. Tegelijkertijd is de helm slechts een halve bol, maar ook van de Maan is slechts één zijde zichtbaar voor ons Aardbewoners. Terwijl we de namen van het maanoppervlak ontcijferen op dit object dat geacht wordt het menselijk hoofd te beschermen, zien we duidelijk dat de helm geblutst is en dus door een soldaat gedragen werd, wellicht een vredesmissie ergens ter wereld. Deze helm staat symbool voor bescherming, van het hoofd, maar ook van de vrede tussen naties. Afkomstig uit tal van landen zijn deze «blauwhelmen» het gewoon alle populaties te hulp te komen. Net zoals alle mensen een gemeenschappelijke afkomst hebben, zijn ook de Aarde en haar satelliet verwant.

De blauwhelm vertegenwoordigt ook de politieke inspanningen om de wereld op vreedzame wijze te beheren, zonder dat dit echter ooit slaagt. De namen, gegeven door het comité verantwoordelijk voor de terminologie van het Planetaire systeem, illustreren op metaforische wijze de wil om een resultaat te boeken en de onmogelijkheid daarin te slagen: *Mare Tranquillitatis*, *Mare Serenitatis* (Zee van de sereniteit) maar ook *Mare Crisium* (Crisiszee), *Lacus Mortis* (Meer van de Dood), *Oceanus Procellarum* (Oceaan van de stormen)... Tenslotte laat dit werk ons toe er ons rekenschap van te geven dat, om onze schedel/planeet te beschermen, wij steeds meer aandacht moeten hebben voor wat om ons heen gebeurt, wat om ons heen draait. Een éénzijdig standpunt leidt slechts tot een beperkt begrip, wat in dit werk gesuggereerd wordt, gezien de telescoop gericht is op de helm, maar niet echt toelaat iets te «zien». Terwijl dit instrument een hommage is aan de grote astronomen die de mens geholpen hebben het universum beter te begrijpen, is het gebruik van dit instrument dat toestaat voorwerpen ver weg te observeren ook een manier om te alluderen op de moeilijkheid de wereld te beheren. In dit opzicht doet dit werk ook denken aan een passage van het stuk *Het leven van Galilei* (*Leben des Galilei*) van Bertolt Brecht : «De bewegingen van de hemellichamen zijn meer voorspelbaar geworden; maar nog steeds onberekenbaar voor het volk zijn de bewegingen van zijn heersers».

Maarten Vanden Eynde (°1977, Leuven) woont en werkt te Rotterdam. Hij bevindt zich momenteel op een boot op de Atlantische Oceaan en is betrokken bij diverse artistieke onderzoeken naar de problematiek van afval en plastic (www.plasticreef.com). Hij houdt zich bezig met tal van curatoriale projecten en zijn werk werd ondermeer tentoongesteld in het SMAK te Gent, de Ikon Gallery te Birmingham en het Van Abbe Museum te Eindhoven.